

Illustreret Tidende.

Nr. 55.]

Udkommer hver Søndag.

—→ Kjøbenhavn den 14. October 1860. ←—

2 Rdlr. Qvartalet.

[9det Bind.

Indhold.

Alexander II Nikolajewitsch. — Meddelelser af Blandet Indhold. — Sprog. — Bevægelige Kustbatterier. — Victoriarbroens Indvielse. — Malmohus. — Ugens Politik. — Vidocq III.

Alexander II Nikolajewitsch.

Skjebnen forundte Nikolaus I at herste i tredive Aar for at gennemføre de af ham hylbete Grundsaetninger; hans personlige Indflydelse paa Europas Magthavere blev ikke blot opretholdt, men endog foreget ved et Sammenstød af flere heldige Omstaendigheder og navnlig af den, at der hersefede uforstyrret Rolighed i det Andre af hans Rige, medens Revolutionen roffede Samfundets Grundpiller paa saamange andre Punkter i Europa. Derfor blev ogsaa hans Regimente betragtet som et Mønster for det absolute Monarchi, de legitime Statsmaend lyttede overalt til hans Raad og søgte at følge hans Exempel, og Ingen negtede at indrømme ham Forrangten blandt de kronede Hoveder. Men hvorledes endte desuagtet hans Liv og hans Herredømme? Ratten for sin Død udtalte han det selv for Thronfølgeren og afslagde med en Døendes Oprigtighed følgende Tilfaaelse: „Hele min Omfjorg, alle mine Anstrengelser vare henvendte paa at fremme Ruslands Vel; jeg søgte at efterlade Dig et lykkelig, roligt, mod ydre Farer beskyttet Rige; men Du seer, i hvilket Lieblik og under hvilke Omstaendigheder jeg døer! Gud har villet det saaledes, Du gaaer en besværlig Fremtid imøde.“

Otte Timer derefter, den 2den Marts 1855, var Thronfølgeren, som er født den 29de April 1818, Selsøber over alle Russer, Keiser over det umaapelige Rige, hvis Stadesindhold er dobbelt saa stort som Europas og som udgjør Sjetteparten af Jordens Fastland. Og den nye Herster gik virkelig en besværlig Fremtid imøde; Efterretningen om det ydmygende Nederlag ved Eupatoria havde bidraget den unge Keiser Nikolaus Dødsfødet, den Glands, der havde omsiralet den russiske Krigsmagt, var blegnet, og hans Efterfølger kunde ikke være uvidende om, at det Hensyn, som Europas Souverainer havde taget til en Mand, som endnu for saa Aar siden stod urolkelig, medens den øvrige Verden vakkede, og hvis Dom i Statsager betragtedes som inappellabel, ikke mere vilde gjøre sig gjældende. I Rusland var Thronfølgeren ikke populair; den offentlige Opmærksomhed syntes tværtimod i Keiser Nikolaus' Levetid at have været henvendt paa Storsyrst Konstantin, som den dynastiske Fremtids Mand; men Udlaendingene, der gjeftede Rusland, omtalte ham derimod steds paa en anerkjendende Maade. Louise siger saaledes i „La Russie en 1859“: Alexanders Ansigtstræk vidne om Godhed, hans Bevægelser ere lette og adle, han optræder i Sandhed som en Fyrste, han er beskeden uden Forlegenhed, og man befinder sig vel i hans Nærhed. Han udmærker sig især ved et høist indtagende Bæsen, og dette er steds Kjenndetegn paa et velvilligt Sindelag.“ Han blev opdraget af General Moerder, en tydsk Protestant, og senere af Digteren Basil Schukowski, Grundlæggeren af den romantiske Skole i Rusland og en Tilhænger af det gammelrussiske Parti. I Aaret 1841 blev han formælet med Prindsesse Maximiliane Wilhelmine Auguste Sophie Marie, en Datter af Storhertug Ludvig II af Hessen-Darmstadt.

Uagtet Keiser Nikolaus var en søm og hjærlig Fader, der gav alle sine Børn en fortræffelig Opdragelse, synes han dog at have næret en vis Fortjærlighed for Storsyrst Konstantin,

der endog gav Anledning til det Rygte, at Keiseren havde ifinde at overgive Riget i denne Fyrstes Hænder. Vist er det, at det nationale Parti under hele den orientalske Krig arbejdede paa, at fremstille Alexanders milde Opfattelse af Forholdene som Beviis paa Uenighed mellem ham og Faderen, og hans fredelige Sindelag som en Fare for Ruslands Værd og Værdighed. Derfor gjaldt det ogsaa i det første Lieblik om at optræde med ualmindelig Energi uden at saare personlige Fordomme eller forfættelig nærede Bildfarelser. Den mindste Bankelmødighed kunde let have forvandlet de Farer, der truede Riget, til en personlig Fare for den nye Herster. Overbeviisningen herom udtalte sig i Thronbestigelsesmanifestet, og det kundgjorde, at den nye Keiser med Forsynets Bisland „vilde opretholde Rusland paa Magtens og Værdighedens høieste Trin, saa at de Dødsfarer og Hensigter, som Peter, Katharina, Alexander og vor uforglemmelige Fader nærede, kunne gaae i Opfyldelse.“ Europa lærte dette Manifest at kende samtidig med Optraadet til en almindelig Folkevæbning, der var den alt dødsfjæge Keiser Nikolaus' sidste Regjeringshandling. Den Tale, som Keiseren holdt til Senatet, var ogsaa beregnet paa at vise, at der hersefede den fuldstændigste Overensstemmelse mellem hans og hans Faders

Anskuelse. Efter først at have sagt de forsamlede Senatorer, „at han allerede i ti Aar havde deeltaget i Regjeringen og været fuldstændigt indviet i alle sin Faders Planer“, sluttede han med den Erklæring: „Hvis de Conferencer, som skulle begynde i Wien, ikke føre til et for os ærefuldt Resultat, saa vil jeg kæmpe med mit trofaste Rusland og hellere bukke under end give efter.“ Disse Udtalelser vidnede ganske simpelt om, at han vilde optræde paa samme Maade, som Nikolaus i den orientalske Krig; men Forholdene i selve Rusland vare derimod langt mere indviklede. Det ultranationale, aristokratiske Parti, som Keiser Nikolaus i Begyndelsen af sin Regjering behandlede med afgjort Mistillid, havde lidt efter lidt gjenvundet sin Betydning; det havde bragt de største Offre for at fortsætte Krigten, og den unge Czar kunde paa ingen Maade ringeagte dets Magt. Dette Parti, der endog havde nødsaget Nikolaus til at give Fyrst Michael Gortschakow Overcommandoen over Armeen, isædedes for den utilgængelige Fyrst Mentschikow, søgte ved enhver Leilighed at hæve den mere krigeriske Storsyrst Konstantin paa den fredeligssindede Thronarvings Besøftning. Den nye Keiser havde dog ikke blot dette Partis Uvillie at bekæmpe, men han foresandt heller ikke Armeen saa kampdygtig, som man slutte havde ventet i en Militairstat. Man vidste

Alexander II Nikolajewitsch, Keiser af Rusland.